

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **T. T. T.**, narozená dne X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 19. 5. 2021, č. j. MV-63504-6/SO-2021,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná potvrdila výrok I rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-2987-39/ZR-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu z důvodu, že se jako spolupachatelka dopustila zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku, za který byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Žalovaná dále změnila výrok II prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobkyni podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců udělila výjezdní příkaz s platností na 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zasahuje do soukromého a rodinného života nejen jí samé, ale i jejích dětí a vnoučat. Podle žalobkyně není napadené rozhodnutí přiměřené, jelikož správní orgány nezohlednily vazby její rodiny v České republice. Území totiž budou muset vzhledem ke svému věku opustit i její děti, které zde žijí od narození. Žalobkyně dále upozorňuje, že správní orgány jsou podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, povinny zkoumat, zda a proč právě její osobní chování představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž kromě samotné existence předchozího odsouzení je třeba vzít v potaz i výši uloženého trestu, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti a chování po odsouzení. V této souvislosti žalobkyně podotýká, že její zapojení do trestné činnosti bylo spíše drobné a odsouzena byla pouze na základě nepřímých důkazů, přičemž má za to, že trestný čin nespáchala.
3. Žalobkyně rovněž namítá, že zrušení trvalého pobytu má pro ni účinky druhého trestu za tentýž čin ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Zrušením pobytu tak již měla být případně potrestána již v průběhu trestního řízení.
4. Žalobkyně dále nesouhlasí s posouzením státního občanství svého syna, který má být občanem Polské republiky. Žalobkyně již za svého syna podávala žádost o vydání osvědčení o polském občanství. V této souvislosti namítá porušení čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“).
5. Žalobkyně konečně namítá, že správní orgány porušily § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) a čl. 90 Ústavy.
6. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Upozorňuje, že žalobkyně v žalobě pouze opakuje své odvolací námitky, které již byly dostatečně vypořádány v napadeném rozhodnutí. K namítanému porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 52 správního řádu, čl. 8 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy žalovaná uvádí, že žalobkyně ve vztahu k těmto ustanovením neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, a proto se nejedná o řádně formulovaný žalobní bod.

II. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:
8. Žalobkyně je matkou dvou nezletilých dětí – V. T. (ročník X) a S. P. (ročník X). Obě děti jsou státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky a v České republice pobývají

na základě povolení k trvalému pobytu. Otcem nezletilé V. je podle rodného listu M. T. P., státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, který je od roku 2008 manželem žalobkyně a v současnosti pobývá ve Vietnamu. Otcem nezletilého S. byl soudem určen T. M. P., státní příslušník Polské republiky, který je podle tvrzení žalobkyně též biologickým otcem nezletilé V.

9. Žalobkyně pobývá v České republice nepřetržitě od roku 2004 na základě povolení k trvalému pobytu. Poprvé byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1 T 125/2016 - 341, jako spolupachatelka přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. Poté byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 T 186/2016 - 504, za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 30 měsíců (při současném zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1 T 125/2016 - 341). Konečně byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 1 T 171/2018 - 1015, spolu s T. M. P. (*otcem žalobkynina syna S. – pozn. soudu*) jako spolupachatelka zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Odvolání žalobkyně proti poslední zmiňovanému rozsudku bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 To 104/2019 - 1091; následné dovolání bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 11 Tdo 1198/2019.
10. Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů byl žalobkyni dne 13. 2. 2020 nařízen výkon trestu odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 T 186/2016 - 504. Na základě usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 11. 8. 2020, sp. zn. 1 Pp 55/2020, byla žalobkyně podmíněně propuštěna z trestu odnětí svobody, přičemž jí byla stanovena zkušební doba v trvání 36 měsíců za současného vyslovení dohledu.
11. Matkou žalobkyně je podle rodného listu T. N. T., narozená dne X, která nikdy nebyla držitelkou pobytového oprávnění na území České republiky. Otec žalobkyně T. B. D. na území pobývá, ale společnou domácnost se žalobkyní nesdílí a po celou dobu jejího výkonu trestu odnětí svobody ji ve věznici ani jednou nenavštívil (viz zpráva vězeňské služby ze dne 22. 1. 2020).
12. Dne 1. 11. 2019 ministerstvo zahájilo vůči žalobkyni řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců z důvodů, že žalobkyně opakovaně závažným způsobem narušila veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých a byla opakovaně pravomocně odsouzena soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně.
13. Žalobkyně se zahájením řízení nesouhlasila, jelikož proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 To 104/2019 - 1091, podala dovolání (podání ze dne 4. 11. 2019). V průběhu správního řízení byl žalobkyni na její žádost ustanoven tlumočník (podání ze dne 9. 2. 2020). Žalobkyně tvrdila, že v České republice žije již 17 let a spolu se svou matkou a dětmi zde má domov. Na území má rovněž přátele a zaměstnání, ve kterém je úspěšná.

Závažnosti trestného činu si je vědoma, upřímně lituje, že jej spáchala, a omlouvá se za něj (podání ze dne 24. 8. 2020). Dále uvedla, že ve věznici se chovala vzorně, získala pochvalu, a díky tomu se mohla dříve dostat domů ke svým dětem. Každý den se snaží odčinit svou minulost a věří v nový začátek a druhou šanci. O děti se během výkonu trestu odnětí svobody starala její matka, která je již v důchodovém věku a má podlomené zdraví. V současnosti je samoživitelkou. Otec dětí je Polák (*T. M. P. – pozn. soudu*), který v současnosti vykonává trest odnětí svobody. Dcera V. právě zahájila školní docházku a syn S., který je občanem EU, chodí do školky. V České republice má žalobkyně dobře placenou práci a zajištěné nájemní bydlení. Nucené opuštění České republiky by pro ni a její rodinu představovalo obrovský zásah. Neví, co by si ve Vietnamu počala (podání ze dne 30. 9. 2020). Nájem i další výdaje rodiny je schopna platit ze svého příjmu. V současnosti dle pokynů trestního soudu řádně dodržuje probační a mediační program (podání ze dne 3. 3. 2021). Na podporu svých tvrzení žalobkyně předložila:

- svůj rodný a oddací list a rodné listy svých dětí;
- potvrzení Základní školy a Mateřské školy Kladno o tom, že její dcera je žákyní třídy I. A a její syn pravidelně navštěvuje mateřskou školu;
- pracovní smlouvu uzavřenou dne 23. 8. 2020 se společností EUROPA Union Service a.s.;
- pracovní posudek od společnosti EUROPA Union Service a.s. ze dne 30. 9. 2020, podle kterého je žalobkyně přidělena do společnosti LEGO Kladno, kde pracuje jako obsluha strojů a technických zařízení. Svou práci vykonává ochotně a spolehlivě, nemá evidovanou žádnou neomluvenou absenci. Je možné ji využívat i jako tlumočnici;
- podnájemní smlouvu uzavřenou dne 21. 10. 2020 s F. L., ve které jsou jako podnájemci uvedeni žalobkyně, její děti a paní T. N. N.;
- potvrzení Věznice O., že zde T. M. P. vykonává trest odnětí svobody s předpokládaným koncem trestu ke dni 11. 2. 2027;
- čestné prohlášení H. N., sestřenice žalobkyně, podle kterého je žalobkyně hodná a štedrá osoba, ale někdy příliš důvěřivá. Pokud by žalobkyně z České republiky odcestovala, ztratila by prakticky veškerou pomoc, protože nikdo z jejich široké rodiny již ve Vietnamu nežije. Žalobkyně je velmi schopná v práci a dobře ovládá český jazyk.

14. Ministerstvo si v průběhu správního řízení opatřilo mj. následující podklady:

- výpisy z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ve vztahu k žalobkyni, jejím dětem, jejímu otci (T. B. D.) a manželovi (M. T. P.), paní T. N. N., narozené dne X, a panu T. M. P.;
- výpisy a opisy z evidence Rejstříků trestů ve vztahu k žalobkyni a T. M. P.;
- příslušná rozhodnutí trestních soudů, včetně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 11 Tdo 1198/2019, jímž bylo odmítnuto dovolání žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 To 104/2019 - 1091;
- přehled realizovaných návštěv u žalobkyně po dobu výkonu trestu odnětí svobody;
- zprávu Magistrátu města Kladna, oddělení sociálně-právní ochrany dětí ze dne 20. 11. 2019, č. j. OM/0926/2019 (dále jen „zpráva OSPOD“), podle které se v době,

kdy žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody, o její nezletilé děti starala na základě plné moci jejich babička T. N. N., která nerozumí česky, a to společně s paní T. K. L. N., narozenou dne X;

- rozhodnutí ministerstva ze dne 26. 1. 2016, č. j. OAM-159-30/PP-2015, jímž byla zamítnuta žádost paní T. N. N. o vydání povolení k přechodnému pobytu na území rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců, jelikož nebylo prokázáno, že by žadatelka byla rodinnou příslušnicí T. M. P.

15. Součástí správního spisu je dále podání paní T. N. N. ze dne 17. 6. 2020, která uvedla, že je matkou žalobkyně a babičkou jejích nezletilých dětí, o které na základě plné moci udělené žalobkyní pečuje. K Okresnímu soudu v Kladně podala se souhlasem žalobkyně, které je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody, návrh na svěřeni dětí do její péče. Přeje si, aby se žalobkyně mohla vrátit domů ke svým dětem.
16. Dne 11. 3. 2021 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobkyni podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu z důvodu, že byla dvakrát odsouzena za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přičemž ve druhém případě jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let. Ministerstvo uvedlo, že žalobkyně již sice byla z výkonu trestu odnětí podmíněně propuštěna, nicméně dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba pro závěr, že vede řádný život. Paní T. N. N., která o děti žalobkyně pečovala po dobu jejího výkonu trestu odnětí svobody, není držitelkou žádného oprávnění k pobytu na území, přičemž skutečný příbuzenský poměr k žalobkyni a jejím dětem nebyl prokázán. Podle rodného listu žalobkyně je totiž její matkou paní T. N. T. Ačkoliv je nezletilý S. synem T. M. P., který je občanem EU, stále zůstává stejně jako nezletilá V. státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a na území pobývá pouze na základě povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo dále upozornilo, že žalobkyně spolu se svým druhem (*T. M. P. – pozn. soudu*) organizovala výrobu a prodej pervitinu nejen ve své prodejně, ale i přímo v bytě, kde bydlely i její malé děti. Žalobkyně se věnovala závažné trestné činnosti (skladovala 100 ks padělaného oblečení, prodávala pervitin), aniž by brala ohled na své nezletilé děti, přičemž si musela být vědoma toho, že uloženi trestu odnětí svobody může vést ke zrušení jejího pobytového oprávnění. V zemi původu žalobkyně žila polovinu svého života. Během správního řízení využila pomoci tlumočníka, takže svůj rodný jazyk zjevně ovládá a v České republice se dosud úspěšně neintegrovala, jelikož se není schopna porozumět českým jazykem. Návrat do Vietnamu tak pro ni nebude představovat nepřekonatelnou překážkou. V České republice nevlastní žádnou nemovitost a živnostenské oprávnění v oboru maloobchod a velkoobchod má přerušené. Trestní minulost žalobkyně rozhodně nesvědčí o úspěšné integraci žalobkyně do české společnosti, jelikož ani předchozí odsouzení ji neodradilo od páčání další trestné činnosti. Takoví rodiče mohou jen stěží výchovně působit na své děti. Je přitom pouze na žalobkyni, aby po zrušení svého pobytového oprávnění našla cestu, která by ji umožnila soužití s jejími dětmi, které mají vietnamskou státní příslušnost. Děti žalobkyně ji mohou doprovodit do Vietnamu, byť to pro ně může být velmi komplikované, jelikož se narodily v České republice a ve Vietnamu nikdy dlouhodobě nepobývaly. Není však vyloučeno, že děti zůstanou v České republice bez matky, neboť v této situaci se nacházely již poměrně dlouho (od března 2018 do srpna 2020), když byla žalobkyně ve vězení, a díky uděleným pobytovým oprávněním jsou na ni pobytově nezávislé. Ministerstvo tedy vzhledem k závažnosti a recidivě drogové trestné činnosti žalobkyně neshledalo, že by zrušení

trvalého pobytu nepřiměřeně zasáhlo do jejího soukromého a rodinného života. Ačkoliv má žalobkyně na území dvě děti a druha, tato skutečnost nepřeváží negativní okolnosti její protiprávní činnosti. Dle ministerstva se žalobkyně do této situace se dostala sama svým kriminálně závadovým jednáním, kdy společně se svým druhem zapříčinila, že její děti vyrůstaly po jistou dobu bez rodičů. Zrušení pobytového oprávnění navíc pro žalobkyni neznamena zákaz pobytu na území, jelikož svou rodinu může případně navštěvovat za využití nižších pobytových oprávnění. Stejně tak není zrušením pobytového oprávnění žalobkyni odepřen výkon jejích rodičovských práv, a tudíž nejsou porušeny ani čl. 9 odst. 2 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte. Ministerstvo závěrem podotklo, že žalobkyně svým protiprávním jednáním dala jednoznačně najevo, že nemá žádný respekt k právnímu systému České republiky. Zrušení trvalého pobytu žalobkyně je rovněž v zájmu na ochraně veřejného zdraví, jelikož užívání návykových látek má zničující dopad na společnost jako celek, a to především na mladistvé. Cizinci, kteří se podílejí na výrobě a prodeji drog, rovněž hrubým způsobem poškozují jméno České republiky v zahraničí, kdy za poslední roky je oblast nelegálního obchodu s drogami doménou organizovaných zločineckých skupiny právě z Vietnamu.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém zejména namítala, že zrušení trvalého pobytu není s ohledem na vazby její rodiny v České republice přiměřené. Rozhodnutí bude mít především zásadní dopad do života jejich dětí, které budou nuceny vycestovat spolu se žalobkyní do Vietnamu, ačkoliv jsou od narození spojeni pouze s Českou republikou.
18. Dne 19. 5. 2021 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž částečně změnila výrokovou část prvostupňového rozhodnutí. V podstatných závěrech se však žalovaná zcela ztotožnila s ministerstvem. Podle žalované nelze zrušení pobytového oprávnění považovat za druhý trest za tentýž čin, jak ostatně uvedl i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně byla v minulosti již třikrát odsouzena, z toho ve dvou případech za závažnou drogovou činnost. Do doby, než se žalobkyně osvědčí ve zkušební době podmíněného propuštění, je na ni nutné pohlížet „jako na reálnou hrozbu narušení veřejného pořádku.“ Žalovaná dále upozornila, že žalobkyně je v produktivním věku a bez problémů ovládá svůj rodný jazyk, a proto by neměla mít problém s integrací v zemi svého původu. Naproti tomu o slabé integraci svědčí skutečnost, že žalobkyně ani po 17 letech pobytu na území dosud nedokáže komunikovat v českém jazyce a využívá služeb tlumočníka. K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody ji její děti navštívily pouze jednou, a odloučení od matky tak jsou již navyklé. Skutečnost, že rodina žalobkyně v minulosti odloučení překonala, dává předpoklad k tomu, že tak tomu bude i v případě zrušení jejího pobytového oprávnění a opuštění území. Zároveň není zcela vyloučeno, že žalobkyně nevycestuje společně se svými dětmi. K rozdělení rodiny tak nemusí vůbec dojít a je jen na žalobkyni, jak svou rodinnou situaci vyřeší. K namítanému porušení čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES žalovaná uvedla, že syn žalobkyně je stále státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nikoliv Polské republiky, a proto se na něj uvedené ustanovení nevztahuje. Zrušení trvalého pobytu z důvodu ochrany veřejného zájmu navíc z hlediska přiměřenosti ob stojí, i pokud by její syn byl občanem EU.

III. Průběh jednání a posouzení věci soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
20. Při jednání žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku, zejména zdůraznila, že po propuštění z výkonu trestu vede řádný život a že směřuje k nápravě. Žalovaný se jednání nezúčastnil. Nad rámec referátu podstatného obsahu správního spisu soud neprováděl žádné dokazování.
21. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“
22. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, a to zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců (tj. 3 let). První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak byla splněna.
23. Spornou je však v posuzované věci otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života, popř. života jejich dětí.
24. Základní kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého „správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“ Není přitom povinností správních orgánů výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, ale postačí zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu správního řízení [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, odst. 16, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31, odst. 18]. Všechna výše uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Vždy je tak potřeba identifikovat a pečlivě poměřit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, odst. 35, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30). V případě zrušení bytového oprávnění z důvodu předchozího odsouzení cizince pro trestný čin je nutné zejména „zkoumat, zda (a proč

právě) osobní chování stěžovatele představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; kromě samotné existence předchozího trestního odsouzení je třeba vzít v úvahu další aspekty jako například uložený trest, míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení“ (nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, odst. 55).

25. Žalobkyně koncipovala žalobu poměrně obecně s tím, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do soukromého a rodinného života nejen jí samé, ale i jejích dětí, které v České republice žijí od svého narození a vzhledem ke svému věku ji budou muset opustit spolu se žalobkyní. Žalobkyně se dále v žalobě poprvé zmínila o vnoučatech, které však podle podkladů shromážděných v průběhu správního řízení (a vzhledem ke svému věku a věku svých dětí) zcela prokazatelně nemá. Žalobkyně též stručně uvedla, že její zapojení do trestné činnosti bylo spíše drobné a odsouzena byla pouze na základě nepřímých důkazů, přičemž má za to, že trestný čin nespáchala.
26. Správní orgány nerozporovaly, že napadené rozhodnutí zasáhne do soukromého života žalobkyně, která na území pobývá již od roku 2004, jakož i jejích dětí, které v České republice žijí od svého narození. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení žalobkyně od jejích dětí, které disponují vlastními pobytovými oprávněními, tak varianta případného přesídlení žalobkyniny rodiny do Vietnamské socialistické republiky, bezesporu představuje intenzivní zásah do rodinného života žalobkyně a jejích dětí. V této souvislosti nutno podotknout, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, odst. 20). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu [srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94]. V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).
27. Z obecných tvrzení žalobkyně nelze v daném případě dovodit nemožnost realizace jejího rodinného života v zemi původu. Naopak, není zde žádná konkrétní objektivní překážka, jež by bránila přestěhování žalobkyně a s ní případně též jejích dětí do Vietnamu a jejich společnému životu. Žalobkyně je v produktivním věku, svůj rodný jazyk zjevně ovládá a s reintegrací v zemi původu by tak neměla mít zásadní problém. Jakkoliv děti žalobkyně žijí od narození v České republice, odmala se pohybují ve vietnamské komunitě a vietnamsky se zjevně dorozumí, jelikož po dobu, kdy byla žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody, se o ně starala paní T. N. N., která sama český jazyk neovládá (viz zprávu OSPOD a rozhodnutí ministerstva ze dne 26. 1. 2016). Žalobkyně navíc ani netvrdila, že by její věk, zdravotní stav či jiná okolnost byly na překážku návratu do vlasti.
28. Správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně vyložily důvody, pro které je tento zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí přiměřený okolnostem, které zapříčinily zrušení platnosti jejího trvalého pobytu (viz str. 3–7 prvostupňového

rozhodnutí a str. 5–8 napadeného rozhodnutí). Soud se s tímto hodnocením v zásadě ztotožňuje.

29. Proti zájmu žalobkyně (a jejích dětí) na setrvání v České republice správní orgány zejména akcentovaly její trestní minulost. Žalobkyně byla od roku 2016 celkem třikrát pravomocně odsouzena, naposledy jako spolupachatelka zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců (viz rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 1 T 171/2018 - 1015, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 To 104/2019 - 1091 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 11 Tdo 1198/2019). Žalobkyně se tedy spolu s dalšími osobami dopustila jednání, jímž naplnila kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou škodlivost takového trestného činu je nutno hodnotit jako poměrně vysokou, a to tím spíše, že žalobkyně již byla za drogovou trestnou činnost v minulosti odsouzena (viz rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 T 186/2016 - 504). Neobstojí přitom námitka žalobkyně, že její zapojení do trestné činnosti bylo spíše drobné. Naopak, z obsahu trestních rozsudků vyplývá, že zapojení žalobkyně jakožto spolupachatelky [nikoli tedy například pouze v podobě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku] do trestné činnosti bylo naprosto klíčové – žalobkyně např. v německé lékárně nakoupila 1 000 balení léku RatioGripal po 10 tabletách, které předala k výrobě pervitinu, přičemž z tohoto množství léčivého přípravku lze vyrobit 276,2 g čistého metanfetaminu (pervitinu dále poskytovala jednomu ze spoluobžalovaných finance na nákup speciálního materiálu (skla a chemikálií) pro výrobu pervitinu, a dále vyrobený pervitin poskytovala jiným osobám (viz skutková věta výroku posledně zmiňovaného trestního rozsudku). Správní orgány v této souvislosti rovněž správně upozornily, že k přechovávání a prodávání pervitinu docházelo v bytě, kde současně žily její nezletilé děti.
30. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že trestný čin nespáchala a že byla odsouzena „pouze“ na základě nepřímých důkazů, správní orgány jakož i správní soud jsou v této věci vázány rozhodnutím trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal [srov. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.]. Z hlediska jejího odsouzení a závažnosti jejího jednání je zcela nerozhodné, zda trestní soudy dospěly k závěru o její vině na základě přímých či nepřímých důkazů. Svým tvrzením, že se trestné činnosti nedopustila, žalobkyně navíc zcela popřela svá předchozí tvrzení zastávaná v průběhu správního řízení, kdy spáchání trestného činu litovala, omlouvala se za něj a jeho závažnost nijak nezpochybovala. Náhled žalobkyně na její předchozí protiprávní jednání je tak dosud značně nekonzistentní.
31. Není rovněž pravdou, že se správní orgány nezabývaly tím, proč právě jednání žalobkyně představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Kromě opakované protiprávní činnosti žalobkyně, která byla spojena s vysokou mírou společenské škodlivosti, vzaly správní orgány v potaz, že žalobkyně byla zatím pouze podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody a dosud nebylo rozhodnuto o tom, zda se osvědčila. Jakkoliv se nelze ztotožnit s paušalizujícím názorem žalované, že teprve úspěšným uplynutím zkušební doby podmíněného propuštění přestane žalobkyně

představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, soud připouští, že i „*délka zkušební doby podmíněného propuštění [...] má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako ‚rizikové‘ období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život*“ (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49, odst. 18, a dále rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019 - 33, odst. 25). V této souvislosti rovněž nelze přehlédnout, že sama žalobkyně v žalobě neuvádí žádné konkrétní okolnosti, jimiž by uvedené závěry správních orgánů vyvracela. I v tomto ohledu tak napadené rozhodnutí obстоjí.

32. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud považuje za vhodné korigovat úvahy správních orgánů stran jazykové integrace žalobkyně v České republice. Skutečnost, že žalobkyně v průběhu správního řízení využila svého práva na tlumočníka (§ 16 odst. 3 správního řádu), neznamená, že by zcela neovládala český jazyk. Ba právě naopak, podklady založené ve správním spisu (pracovní posudek ze dne 30. 9. 2020, čestné prohlášení H. N., rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 1 T 171/2018 - 1015) nasvědčují tomu, že žalobkyně v českém jazyce běžně komunikuje. Pakliže se však žalobkyně v průběhu správního řízení, které svou povahou a významem přesahuje potřeby každodenní komunikace, rozhodla využít služeb tlumočníka, nelze takovou skutečnost přičítat k její tíži. Bez výhrad pak nelze akceptovat ani úvahu ministerstva, které zrušení trvalého pobytu žalobkyně podpůrně odůvodnilo též generální prevencí s tím, že „*Česká republika je v současné době kvůli obchodování s drogami vnímána negativně v rámci Evropské unie.*“ Převahu veřejného zájmu na zrušení pobytového oprávnění cizince totiž nelze odůvodňovat skutečnostmi, které s dotyčnou osobou přímo nesouvisejí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, odst. 38). Uvedená dílčí argumentační pochybení správních orgánů však nemají celkový vliv na výsledné hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že by zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem* (zákaz dvojího potrestání za týž čin) ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž nemá povahu (správního) trestu. Ačkoliv může být takové rozhodnutí z pohledu cizince vnímáno podobně jako trest vyhoštění podle § 80 trestního zákoníku, ve skutečnosti se jedná o rozhodnutí netrestní povahy, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 446/2019 - 30, odst. 33, a ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 - 26, odst. 24, a dále nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, odst. 30 a 33).
34. Pokud jde o námitku žalobkyně týkající se státní příslušnosti jejího syna Sebastianiana, soud zdůrazňuje, že z údajů v evidenci cizinců – z níž správní orgány obou stupňů vycházely – nevyplývá, že by dotyčný nezletilý měl polské státní občanství, nýbrž že má pouze občanství vietnamské. Žalobkyně přitom nijak neprokázala, že by údaje v této evidenci byly nesprávné. Polské občanství svého syna dovozovala zjevně jen ze skutečnosti, že jako jeho otec byl soudem určen polský státní příslušník T. M. P. K tomu soud konstatuje, že určení otcovství automaticky nevede ke změně dosavadního státního občanství či nabytí

občanství nového. Nutno podotknout, že správní orgány nad rámec nutného odůvodnění posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně též prizmatem čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (viz str. 7–8 napadeného rozhodnutí), přičemž dospěly ke správnému závěru, že s ohledem na míru závažnosti žalobkynina protiprávního jednání nelze zrušení jejího trvalého pobytu považovat ze nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

35. Argumentovala-li žalobkyně v obecné rovině tím, že v řízení byly porušeny § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 52 správního řádu a čl. 90 Ústavy, soud nepovažoval uvedená tvrzení za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jimi dále samostatně nezabýval. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, ze které plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je [...] povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, srov. dále usnesení NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 75, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála. Není přitom na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobkyně a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobkynina advokáta.

IV. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
37. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu